

потегляме за Долна земя!

Белота - Разбрах, Иваница.

Басилий - На кого ще възложиш, царството ти, да занесе това писмо в Рим? Нали знаеш, че хората ни тръгват, ала не се връщат.

Калоян - Ще изпратя някое високопоставено лице, на което не ще посмеят да посегнат.

Басилий - И кое ще бъде това лице?

Калоян - Ти самият, отче свети.

Басилий - Аз?

Калоян - Да. Една конна стотня ще те придружава. Ще носиш много скъпи дарове. И ще настояваш за едно и също! Даваме уния само ако признаят царството ни! Скланяш ли, светиня ти?

Басилий - Иваница...

Калоян - Калоян те моли!

Басилий - Мога ли да откажа на тебе, Иваница?...Ах, тежко е, чедо, когато трябва да прецениш кой е прав, кое е по-нужно и накъде да простреш ръка...

Болярите шушукат и бавно започват да се разотиват.

Калоян гледа след тях.

Калоян - Ако сполуча ще ме провъзгласят за най-великия, ако събера - и последният от тях ще се нахвърли върху ми... Мигът, който минава, трябва да се сполучва, както стрелата, която цели летящата птица. Отмине ли - никога не се връща.

Басилий - Ти си смел, Иваница. А бог помага на смелите, защото те са солта на земята.

Излизат.